

Voyage au centre de la Terre

Jules Verne

Copyright © 2012/ 2014 Fleurus Mame
Ediție publicată prin înțelegere cu Livia Stoia Agency
Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

O călătorie spre centrul Pământului
Jules Verne

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba franceză: Geanina Tivdă

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mirella Acsente
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VERNE, JULES
O călătorie spre centrul Pământului / Jules Verne;
trad.: Geanina Tivdă. - București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0602-0

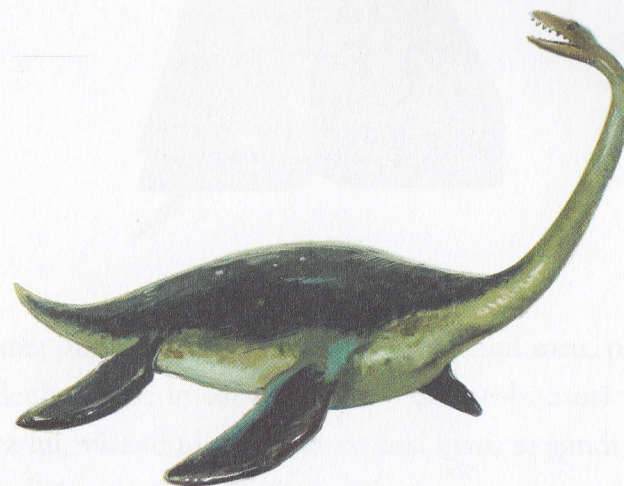
I. Tivdă, Geanina (trad.)

821.133.1:311.3=135.1

Jules Verne

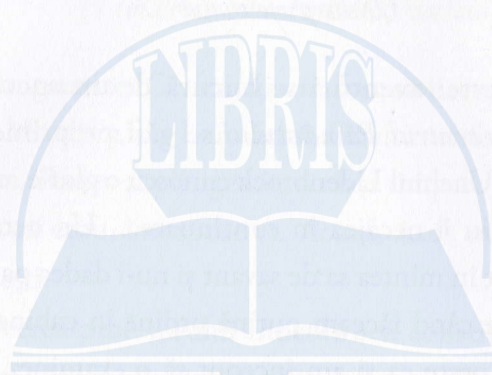

*O călătorie
spre
centrul Pământului*

Adaptarea textului: Alain Hobbé
Ilustrații: Fabien Montes

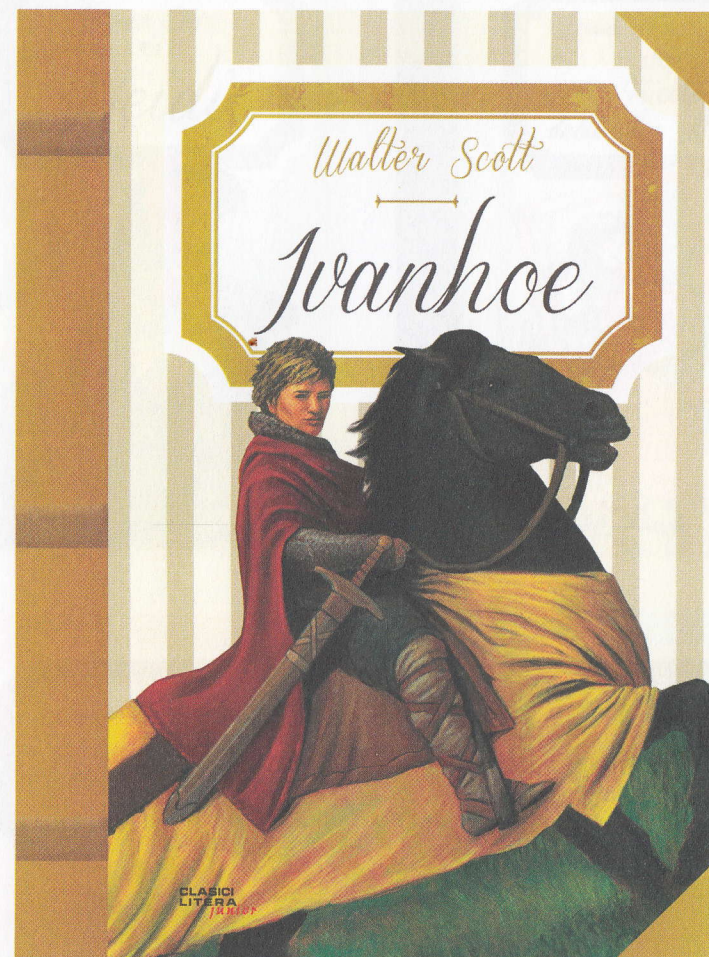

Cuprins

1. O întoarcere grăbită	5
2. Un mesaj indescifrabil	11
3. Revelația	17
4. O plecare furtunoasă	23
5. Spre o țară nouă	33
6. O întâlnire islandeză	39
7. În drum spre vulcan	45
8. Asaltul asupra muntelui Sneffels	51
9. O coborâre vertiginoasă	57
10. Primii pași sub pământ	63

11. Setea cea mare	67
12. Un nou început	75
13. Coborâm tot mai adânc	81
14. Singur în beznă	87
15. Ce trezire ciudată!	93
16. Marea Lidenbrock	101
17. Îmbarcarea spre necunoscut	107
18. Călătoria pe Marea Lidenbrock	113
19. O călătorie agitată	119
20. Electricitate în aer	125
21. O surpriză neplăcută	129
22. Din surpriză în surpriză	135
23. O apariție și o reapariție	141
24. În voia valurilor	147
25. O ascensiune fulgerătoare	155
26. Gloria profesorului	163

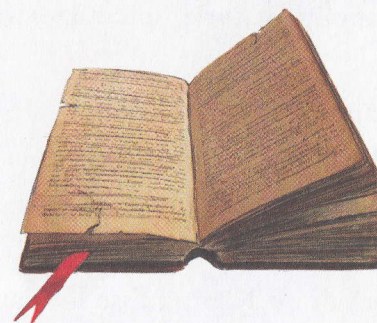
„Se auzi un sunet de trompetă, iar cele două armate se năpustiră una asupra celeilalte. Când norul de praf se împrăștie, jumătate dintre cavaleri zăceau la pământ.”

*Descoperă aventurile lui Ivanhoe
în această capodoperă a literaturii clasice.*

1

O întoarcere grăbită

În acea duminică, pe 24 mai 1863, unchiul meu, profesorul Lidenbrock, se întoarse acasă la o oră neobișnuită. Martha, menajera lui, văzându-l revenind cu pași mari, se gândi la ce era mai rău. Prânzul nu era încă gata și știam, și eu, și ea, că nu-i plăcea să aștepte. Avea să fie prost dispus? Și ce însemna întoarcerea lui atât de grăbită? Ea se gândi că era mai prudent să se retragă în bucătărie, iar eu, să intru la mine în cameră. Dar în momentul în care eram pe punctul să o șterg prudent, unchiul meu, care deja intra în cabinetul său de lucru, îmi spuse cu o voce răsunătoare:

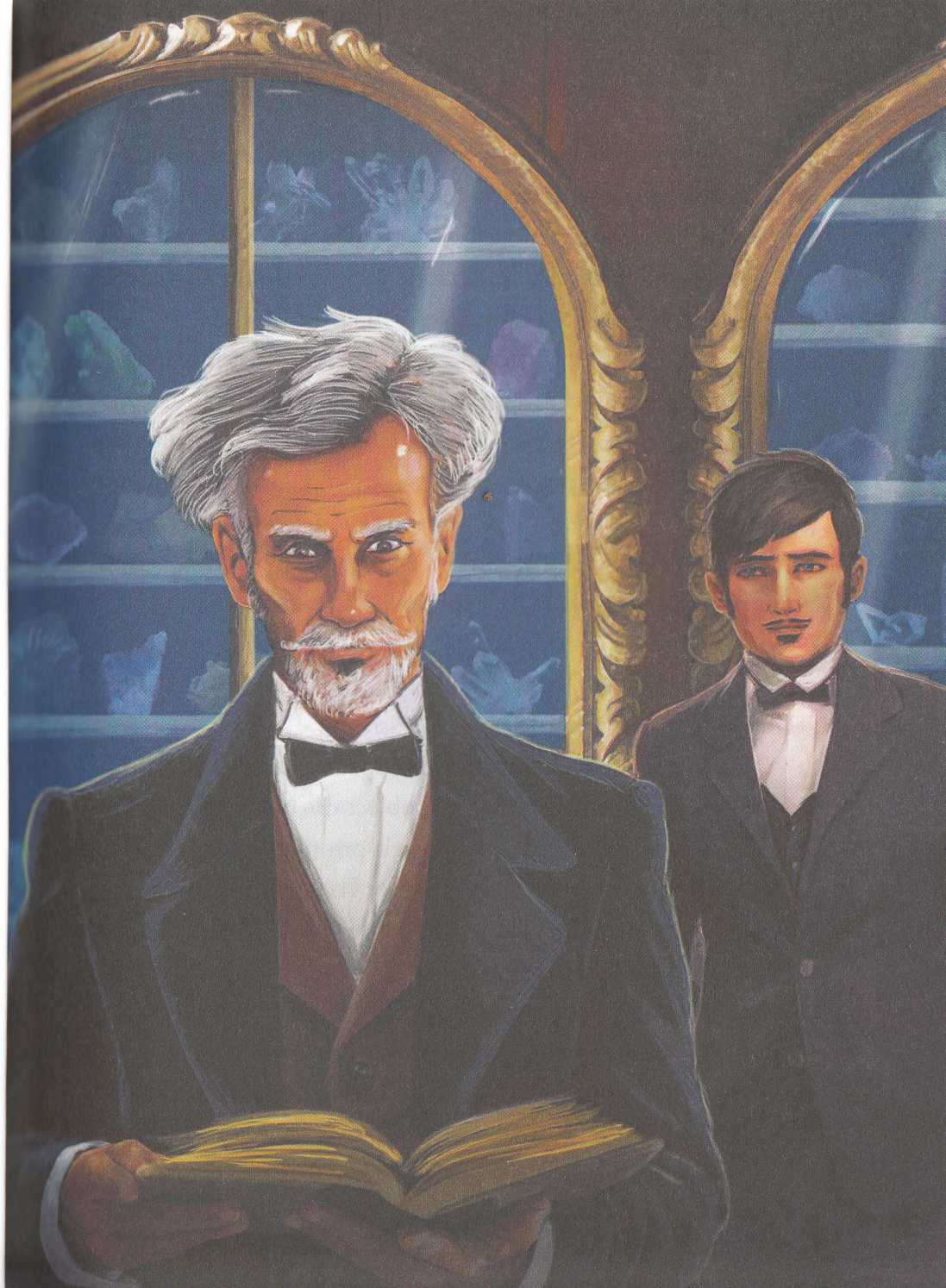
– Axel, urmează-mă! Și până să apuc să fac și cel mai neînsemnat gest, deja îmi striga: Ei bine? Încă nu ești aici?

Otto Lidenbrock nu era un om rău, dar era un savant puțin mai deosebit. Era specialist în minerale. Ținea cursuri studenților care veneau în număr mare să-l vadă, chiar dacă lui nu părea să-i pese prea mult de ei. Adevărul este că era captivat de știință. Nu-i păsa de cei care se amuzau pe seama dificultății lui de a pronunța anumite cuvinte complicate, al căror secret îl deținea știința. Acest defect îi stârnea accese cumplete de furie, spre marea veselie a celor care veneau să-l asculte.

Profesorul Lidenbrock își distra astfel adeseori auditoriul, dar, cu toate acestea, știința sa inspira respect. Faima lui depășise cu mult bătrânul oraș Hamburg, în care trăiam, datorită cunoștințelor sale despre cristale, rășini și roci.

În vechea lui casă de pe Königstrasse locuiau patru persoane: el, credincioasa lui servitoare Martha, eu, nepotul său, și fina lui, Graüben. Și chiar dacă venerabila casă dădea mici semne de oboseală din cauza vârstei înaintate, ne simțeam bine acolo. Eram fericiți să fim sub acoperișul ei cu toții, în ciuda caracterului destul de imprevizibil al proprietarului. Căci furiile lui ascundeau, în realitate, o inimă bună. Și cum prinsesem și eu drag de știința geologiei, ajunsesem să-l ajut în munca lui și să-l însoțesc în fanteziile sale...

Am intrat fără întârziere în cabinetul de lucru. Era un adevărat muzeu. Înăuntru, puteam găsi eșantioane ale tuturor mineralelor din lume. Erau atât de multe astfel de mici bijuterii, încât cred

că ar fi ajuns să reconstruiască întreaga casă. Și petrecusem atât de mult timp să le șterg de praf, pe fiecare la rând, încât aveam impresia că le cunosc pe toate.

Dar când am intrat, nu l-am văzut decât pe unchiul meu, absorbit de lectura lucrării pe care o ținea în mâini.

– Ce carte! Ce carte! striga el.

Tot deschidea și închidea un volum ușor îngălbenit și nu înceta să-l admire ca pe o piesă rară. Era vorba cu siguranță despre una dintre acele scrieri la care ținea pentru simplul motiv că erau foarte greu de găsit sau de descifrat. O examina cu meticulozitatea împătimitului de cărți vechi. Acorda atenție celui mai mic detaliu, presărându-și examinarea cu exclamații pline de entuziasm.

– Uite! Nu-i așa că-i admirabilă? Da, este admirabilă, spunea el, răspunzându-și singur. Și ce legătură! Și dosul copertei, fără nicio zgârietură după șapte sute de ani de existență!

– Și care e titlul acestei lucrări minunate? l-am întrebat, străduindu-mă să par interesat de acest obiect din altă epocă.

– Această lucrare, strigă el, este istoria prinților norvegieni care au domnit în Islanda, povestită de Snorre Turleson, celebrul autor islandez din secolul al XII-lea! Și, să-ți intreb bine în cap, este cartea originală, scrisă în această superbă limbă islandeză, atât de bogată și atât de simplă în același timp!

– Ah! am spus eu, ușor intrigat. Și caracterele sunt frumoase?

– Ignorantule! Caractere! Da, sunt caractere, într-adevăr, dar scrise de mână! Căci aici am un manuscris: un manuscris runic!

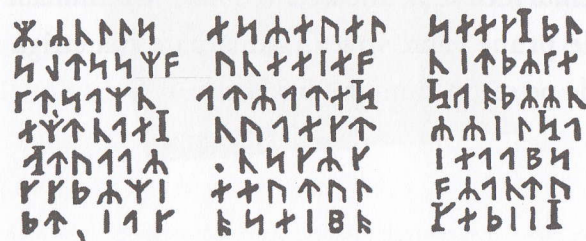
– Runic?

– Da, runic. Și pentru că mă întrebi, află că runele erau caracterele scrierii folosite în Islanda în urmă cu sute și sute de ani...

Eram gata să mă minunez și eu, când un mic incident ne întrerupse: un pergament murdar alunecă dintre pagini și căzu pe jos. Unchiul meu îl ridică de îndată cu o curiozitate lesne de închipuit.

– Ce-i asta? Întrebă el, despăturind hârtia și așezând-o pe masă.

Sub privirile noastre uluite se desfășurau aliniate mai multe caractere dispuse pe trei coloane, unele mai ciudate decât altele.

Nu știam încă în ce aventură extraordinară aveau să ne atragă aceste semne enigmatice.

– Sunt rune, constată unchiul meu, identice cu cele din manuscris.

Recunosc vechea limbă islandeză. Totuși, văzându-i mișcările agitate ale mâinilor, am înțeles că nu-i va fi de niciun folos cunoașterea limbilor: cât era el de profesorul Lidenbrock, nu înțelegea nimic. Și am mai avut o certitudine în același timp: avea să se supere foarte tare.

– Supa este servită, spuse Martha exact în momentul în care suna de ora două.

Abia dacă mai puteam fi atent la unchiul meu, care tropăia pe lângă puțuri. Hans ațipise alături. Curând, m-am cufundat și eu în somn.

A doua zi, se strică vremea. Mi-am dat repede seama că aceasta putea fi o veste bună. Într-adevăr, mesajul spunea foarte clar că una singură dintre deschizăturile din fundul craterului era cea bună. Și că doar umbra lui Scartaris avea să ne arate, înainte de sfârșitul lunii iunie, alegerea potrivită. Dar dacă nu era soare, nu putea fi nici umbră. Iar în lipsa umbrei, nu primeam nicio indicație. Așa că dacă vremea rea avea să se prelungească, va trebui să așteptăm vara următoare ca să coborâm pe drumul cel bun.

Pe 25, vremea fu închisă tot timpul. Profesorul era foarte supărat. Nu scoase un cuvânt și se tot învârti în cerc, scrutând cerul. Pe 26, plouă toată ziua. Hans construi un adăpost. Eu m-am bucurat de spectacolul cascadelor apărute pe neașteptate de-a lungul versanților craterului.

Pe 27, vremea nu se îmbunătățește, și unchiul era pe punctul să înnebunească: se pare că răbdarea lui ajunsese la capăt. El nu știa totuși ce surpriză nemaipomenită avea să-i rezerve ziua următoare. Căci pe 28, odată cu luna nouă, vremea se însenină. Soarele își revărsă valul de lumină pe fundul craterului și în curând, toate umbrele începură să se învârtă în ritmul lui. Nici cea a lui Scartaris nu făcu excepție. La amiază, atinse cu delicatețe marginea puțului central.

– Aici e, aici e! strigă profesorul, plin de bucurie. Centrul Pământului!

Am aruncat o privire spre Hans.

– *Forüt!* făcu liniștit călăuza.

– Înainte! răspunse unchiul.

O coborâre vertiginoasă

Acum începea adevărata călătorie și, cu ea, adevăratele greutăți. Cea dintâi era să coborâm prin puțul care se deschidea în fața mea. Era uriaș, cu un diametru de aproape o sută de metri! M-am apropiat de marginea lui și m-am aplecat, dar am simțit că amețesc.

În fața peretelui vertical al acestei găuri căscate, fără nici cea mai mică lumină, mi se făcu părul măciucă. Mă cuprinse o amețeală puternică. Aveam să mă prăbușesc. Hăul de o întunecime nemărginită și fără fund avea să mă înghită... Brusc, o mână mă

prinse. Era a lui Hans. Tocmai îmi salvase viața! M-am simțit foarte rușinat văzând sângele-rece al călăuzei noastre și m-am întrebat dacă luasem suficient de multe lecții în clopotnița din Copenhaga...

Avusesem, totuși, timp să văd cum arătau pereții care se cufundau în întuneric. Niște cioturi și asperități promiteau să ne ușureze coborârea, cu condiția să ne prindem de o coardă trainică. Apărea o problemă: cum puteam recupera coarda de jos dacă o prindeam de undeva de sus? Unchiul meu găsi un truc: era suficient să o trecem în jurul unei stânci, ca pe o cravată, și să coborâm strângând cu putere în mâini ambele capete; iar jos, nu ne rămânea decât să tragem de unul dintre capete ca să vină toată jos. Și tot așa, de-a lungul întregii coborâri. Trebuia, de asemenea, să ne cărăm toate bagajele.

– Hans va lua uneltele și o treime din hrană, hotărî unchiul. Tu vei duce o altă treime și armele. Iar eu mă voi ocupa de ultima treime și de instrumentele fragile.

Apoi avu grijă, dacă putem spune astfel, să arunce pur și simplu celelalte corzi și haine în fundul găurii imense. Marele balot căzu în întuneric, absorbit de un curent cavernos, și dispăru foarte repede. Venise ceasul coborârii.

Ca de obicei, Hans trecu primul. Profesorul îl urmă într-o liniște impresionantă. Asemenea lor, m-am lăsat să alunec de-a lungul peretelui, strângând bine coarda dublă. Cu cealaltă mână, îmi țineam bățul. Picioarul, căutând mereu un punct de sprijin, desprindea uneori o piatră care cădea în hău.

– Atenție! striga unchiul.

